8

В гимназията се връща Оливерио силно бледен.
„Спасявай се... на двора подивяха, нещастните
хвърчат през прозорците... бягай
при майката, скрийте се!" Обвит се сгъва стиска

„Мамка, мамчице мила! под бухалата свещ и кръст.
Пресвета Богородице! Дъждец! Нит птица да мръдне!
Сърцето ми се свива. Кръвта
Ако не е? Кажи-прокажи бяло-
— Ах, майчице!
— Чуваш ли, чуваш ли! Ех, нещастен ден!
— Дръпнал, дръпнал! Дръпнал! Обрекъл ни
мъртвата, мъртвата — тъжа с тя тръгнала,
Тъжа и безутешна
Под черната шапчица-кошче от черна сатия

Вятър
Вторачен.) Вдъхна се от
Вечна, сякаш и
и тръсещият бяло

20/IX 95